

"Toen ik in mei 1966 voor het kunstenaarschap koos..."

Toen ik in mei 1966 voor het kunstenaarschap koos zetten mijn opvoeders mij op straat. Ik had nog net een rijksdaalder over om de trein naar Amsterdam te pakken. Via een advocaat (Mr. Moes) kreeg ik weken later mijn kleding, boeken en een paar meubelen terug. Een bed en een oud buro, wat kleding, een paar boeken en een tiental Blues LP's. Ik ben door mijn opvoeders behandeld als een jood in oorlogstijd.

Ik kwam laatst een ex-vriendin uit de jaren 60 (Mila Hauser) tegen, die zei: in die tijd had je nog geen gulden voor een zak patates en je was zo vermagerd en zwak dat je nauwelijks een stijve lul kon fokken.

Zo was het ook.

Als ik bezoek keeg had ik mijn laatste vier dubbeltjes er voor over om hem of haar een kop koffie te geven in de kroeg.

Dat wordt je later niet in dank af genomen, maar met minachting afgedaan.

Ik heb die zogenaamde vrienden uit het kunstenaarsplantsoen in Amsterdam leren kennen als parasieten en uitvreeters, die achteraf me de meest smerige streken leverden.

Ze worden er voor gestraft: Sjouk heeft vier hart infarcten en een hersen-bloeding achter de kiezen, een ander heeft kanker en er is een meneer die me dwars zat aan aids overleden.

Galeriehoudster Dieuwke Bakker verongelukte op een autoweg. Een andere galeriehouder, meneer Johan, die enkele werken van mij kocht en vervolgens luidkeels verkondigde dat hij mijn werk nooit in zijn galerie zou exposeren omdat het zo slecht was.

Net als die EO producer Hans van Seventer, die hetzelfde flikte, maar die kun je het niet kwalijk nemen, want die is stijl gereformeerd en door die club christenen wordt je altijd besodemieterd. Als ik een gereformeerde een hand geef tel ik na afloop altijd mijn kloten even na; je weet maar nooit!

U liep galerie openingen in Amsterdam af om aan drank en eten te komen?

Er waren een dertigtal galleries in Amsterdam. Iedere avond was wel ergens iets te doen. Het was een kwestie van overleven om goede relaties met de galerie wereld in die tijd te onderhouden. Toch viel ik per maand nog 2 kilo af.

Ik liep per dag 11 uur naar Mila's kantoor om een paar boter hammen uit de kantine mee te kunnen eten. Als ik weer thuis was had ik weer honger. Waar ik kwam pikte ik een sinaasappel van de fruitschaal om genoeg vita-mine C binnen te krijgen.

Ik was niet achterlijk; ik wist dat dit van vitaal belang was. Als ik dat aan een subsidiekunstenaar vertel vind hij dat prachtig, omdat zo iemand zich eigenlijk diep schaamt voor zijn staatsgesubsidieerde, risicoloze bestaan-tje.

Mei 1968 kwam het geld van de eerst BKR aankoop bij mij binnen. Mijn laatste veertig cent waren al twee dagen op. Ik had twee dagen niets gegeten en ben toen uitgebreid gaan eten bij snackbar De Zon. In mijn her-innering smaakte dat als een feestmaal. Het was de smaak van de vrijheid.

Laatst ben ik er op een avond in november 1985 terug geweest . De pep-persteak was te taai om op te eten, de wijn te koud en zuur, de verpieter-de doperwtjes uit een blik dat al dagen moet hebben open gestaan...

© september 2017, fredvanderwal, BasicPublishing.nl